

Nom: **David (31 anys)**
Objecte/s: **Cinta de casset**

Plaça de Joan Bas i Jordi

Nom: **Salvador (55 anys)**
Objecte/s: **Boixeta, dos trossos de pell i una “carretilla”**

Plaça del Gasògen

Nom: **Júlia (19 anys)**
Objecte/s: **Carta i fulard del cau**

Plaça del Gasògen

Nom: **Maria (13 anys)**
Objecte/s: **Collaret de perles**

Plaça del Gasògen

Museu del temps Igualada

L'abril de 2025, durant la 36a Mostra Igualada, nou persones van enterrar els seus objectes en tres places de la ciutat. Algú els havia dit que amaguessin els objectes sota terra perquè els “homes grisos” no poguessin robar-los la memòria que guardaven. Vam aplegar les raons per les quals van decidir enterrar aquests records que, més enllà de les seves singularitats, constitueixen una memòria col·lectiva.

Enterro aquesta cinta de casset que em va regalar una persona que va ser molt especial per a mi: la Núria Lligoña, una de les millors professores de l'ONCE que he tingut mai, per no dir la millor.

Quan jo era petit aquesta professora em va ajudar moltíssim. Perquè jo tenia algunes pors: al soroll dels aparells infantils de monedes, al tacte del menjar, a l'aigua... i ella sempre m'ajudava a superar-les. A la piscina, que em feia por perquè no sabia la fondària de l'aigua, un dia es va banyar amb mi i em va animar perquè nedés. I ara m'encanta moure'm per l'aigua. Ara no en vull sortir mai! I em va aportar també molts valors. Em va fer adonar de la importància de la lectura. Sempre m'animava a llegir, i això que jo de petit era una mica rebel i no volia llegir mai. Em deia que havia de llegir perquè m'ho passaria molt bé, i em podria posar a la pell de molts personatges i aprendria molt. Sempre em deia: “David, abans d'anar a dormir intenta llegir una mica, i ja veuràs com somiaràs coses molt boniques”. Fins i tot em vaig inventar un joc, la màquina conta-contes. Era un armari de l'escola en què et posaves dins i podies viatjar a qualsevol conte i també al passat.

Ella venia un cop per setmana des de Barcelona a Igualada, a l'escola de l'Ate-neu on jo anava a classe. I també ajudava els professors a entendre el sistema braille. La vaig tenir fins a cinquè de primària.

La Núria sempre va animar-me per a que continués endavant. M'agradava molt la seva veu i les coses que em deia, la manera com m'ho explicava. La forma com es dirigia a mi, i com em transmetia. Sobretot la manera de parlar-me, sabia que em donava molta confiança. Era molt tranquil·la i tenia molta paciència.

I vull que el món la recordi, perquè també era una persona molt solidària. Un cop a l'any anava a dur material en braille als nens del Sàhara. Va ser una campanya que es va fer des de l'ONCE però que va iniciar ella.

A la Núria la vida li va fer una molt mala passada, perquè un càncer se la va endur abans d'hora, amb cinquanta-tres anys. Va ser l'any 2010, quan jo en tenia quinze. Fins i tot quan ja estava molt malalta va voler anar un dia a la seu de l'ONCE per acomiadar-se de mi.

La cinta que enterro conté una història del Sebastià Sorribes que jo m'havia llegit en braille, i la Núria em va regalar aquesta cinta perquè pogués escoltar-lo també en format d'àudio-llibre. És “El viatge al país dels lacets”. Entenc que si s'enterra és justament per donar-li més valor. Per guardar-ho i que es mantingui en el temps.

Tot el que jo enterro aquí és tradició. D'una banda dos trossos de pell de vaca, amb l'adobament vegetal, que és el que abans es feia més. Ara es continua fent, tot i que se'n fan també d'altres tipus. Soc ja la cinquena generació d'una família d'adobers; porto l'empresa familiar, de les poques que queden al sector. Quan vaig començar, aquí hi havia uns cinquanta adobers; ara ja només hi ha una vintena de fàbriques en actiu.

Els enterro per tradició, perquè hi ha moltes famílies d'Igualada que han viscut d'això. El gènere de punt també va ser una gran indústria, però els qui van posar fàbriques de gènere de punt eren famílies adoberes que van voler diversificar els seus productes.

També enterro una boixeta, una eina manual que havíem fet servir a les adoberies. Els meus pares i avis i rebesavis... i jo encara l'havia fet servir, també. Servia per estirar les pells, que després es deixaven assecar perquè quedessin planes. Du una fulla feta de coure perquè, si es feia amb ferro, quan tocava els tanins vegetals donava tinta negra i quedava tot tacat. Actualment hi ha una màquina que ja fa aquesta feina d'una manera ben simple, amb una mena de corró que no talla. Ara estem a l'època de l'electrònica en la maquinària i dels subproductes, de reaprofitar-ho tot al màxim, com el col·lagen que s'extreu dels trossos de pell que no es fan servir.

L'altra cosa que sempre ens ha unit a la família són els aspectes culturals de la ciutat d'Igualada, per la qual cosa enterro també una de les típiques “carretilles” que fem servir els diables als espectacles de foc. Des de fa ja 22 o 23 anys formo part dels diables de Santa Caterina, el grup Mal Llamp. Vaig entendre que una manera de col·laborar amb la ciutat era entrant en aquest tipus de grups de cultura popular.

També vaig portar durant molt temps en Tonet el blanquer, el gegant que representa el Gremi igualadí d'Adobers, amb set o vuit amics més. L'havia fet el gremi i quan el van tenir a punt van dir: “Òndia, ara necessitem algú que el porti!”. Llavors el president i els secretaris eren gent de 60 i de 70 anys... i el Tonet pesa uns 50 quilos, per això van dir “Nosaltres no l'agafarem, eh!”.

Pel quinzè aniversari ja ho vaig deixar. Algun dia m'havia quedat mig pinçat, i vaig pensar que si algun cop m'agafava fent ballar el gegant, malament rail! Ja hi havia dos o tres jovenets més que entraven, i vaig creure que era el moment. Si tens nanos joves que volen fer-ho, que ho facin. I si volen canviar coses, que les canviïn, perquè si no els deixes fer, acabaran marxant i no hi haurà relleu. Una de les gràcies és no perpetuar-te.

Aquest mocador està relacionat amb el cau, que és una part molt important de la meua vida. Es tracta d'un projecte d'educació en el lleure; ja fa deu o onze anys que hi vaig, però aquest és el primer que faig de monitora. Sempre portem un fulard. El primer que es porta és el taronja, els dos primers anys, i és aquest que enterro.

A Igualada hi ha dos caus. Són antics, tenen més de cinquanta anys... i òbviament han anat canviant. Abans tenien una connotació molt religiosa i hi havia la jerarquia de l'edat; ara el nostre cau és laic i, tot i que encara hi ha dinàmiques de poder, s'estan trencant moltíssim i treballem molt la pedagogia. Per a mi, els diferents colors de les camises, per exemple, té més un sentit de progrés personal.

Anar al cau et crea una forma singular de pensar, de poder fer les coses d'una manera diferent. Aprens a conviure amb altra gent, a buscar el consens... Però sobretot aprens a prioritzar les altres persones davant teu: sempre van primer els nens!

A vegades és dur, perquè suposa molta feina i els infants no sempre veuen tot l'esforç que hi ha. Pots estar moltes hores preparant una activitat i després no li fan ni cas. O quan una reunió s'allarga fins a les 3 de la matinada i l'endemà t'has de llevar a les 7 per anar de campaments... però quan estàs allà i un nen et diu “és la millor excursió que he fet mai!”, tot pren sentit i val molt la pena.

El cau també és un espai on els nens poden aprendre sobre temes que és més difícil que tractin a casa amb els pares, com la diversitat o l'assetjament escolar. Nosaltres escoltem molt el que ens diuen els petits. I tenen moltes preguntes, que potser no gosser fer als pares; sobre sexualitat, sobre identitat... Quan ens ho expliquen als monitors, intentem ajudar-los. A vegades el simple fet d'escoltar-los ja els va súper bé. També se'ls ensenya a pensar fora del que els diuen i a acceptar les opinions de tothom.

Durant l'estiu de fa dos anys, quan formava part del grup dels “rovers”, vam estar una setmana i mitja ajudant en una granja d'Itàlia. Entre les vuit noies que participàvem al projecte, vam decidir escriure una carta per quan deixéssim el cau. Cadascuna tenia la seva carta, i l'havíem de llegir el dia pleguéssim. La meua carta és aquesta que enterro. Des de llavors no l'he tornada a llegir i, si l'enterrem, ja no la llegiré. No recordo gaire què hi vaig escriure, però era sobre expectatives de futur, del que esperava d'aquesta etapa que em venia ara. La carta significa més aquell instant... que no pas el que pugui dir, perquè aquell moment d'escriure-la és més important que la carta en si.

Molta gent considera que, quan enterra algun objecte, és per desfer-se'n; però jo crec que si enterres alguna cosa és per conservar-la i mantenir-la viva. A la religió inca de la qual vinc jo, perquè la meua mare és de l'Equador, enterren els objectes dels morts en recipients de fang, unes “vasijas de barro” semblants a aquesta que fem servir avui.

He escollit enterrar un collaret de perles que era de la meua àvia, Maria Empe-ratríz Hidalgo, la mare de la meua mare. No la vaig arribar a conèixer perquè ella va morir l'any 2005 i jo vaig néixer el 2011, però l'àvia és molt important per a mi perquè m'ha ensenyat que sempre he de lluitar pel que vull, pel que desitjo, i que mai em puc rendir pels obstacles que se'm posin al davant. La seva família vivia a Ambato, on van patir un greu terratrèmol quan ella era ben petita. Però el sofriment els va ajudar a créixer i els va ajudar també a saber qui són, a reforçar la seva identitat. Quan l'àvia es va casar, es va traslladar al centre de la ciutat. Allí va obrir un forn de pa i temps després una fàbrica de costura. I li va anar bé, fins al punt que va arribar a donar feina a unes dues-centes treballadores.

Les joies com aquestes o qualssevol altres signifiquen poder. La meua àvia va lluitar per als seus drets tota la seva vida. Per ella i pels seus fills.

El segon objecte que havia pensat enterrar és una llibreta del meu avi, en Ramon Marginet, el pare del meu pare. Vaig estar una temporada intentant refer la seva història, però està inacabada. Tinc un munt de cartes i documents de l'avi i vull fer una biografia familiar.

Ell va viure a Berga. Jo tampoc el vaig conèixer, perquè va morir fa molts anys. Durant la Guerra Civil, amb 17 anys, el van incloure a la “lleua del biberó” i el van enviar cap a la guerra, a lluitar amb l'exèrcit republicà. Va participar en la batalla de l'Ebre. Amb la derrota va haver de marxar del país. Va anar cap a França, on va tenir una vida dura: vivia com a fugit. Amb la invasió alemanya i la Segona Guerra Mundial va sentir la necessitat d'aprendre alemany. Fins i tot en aquella situació extrema en què es va trobar, va decidir aprendre! Per això aquesta llibreta, que devia comprar a França i on hi ha anotacions en alemany i en anglès, per a mi representa intel·ligència i esforç. Casualment, jo ara també estic aprenent alemany, de manera que és també una cosa que em connecta a ell.

Elles i ells, a través de les seves memòries i en forma de relat, donen visibilitat als oficis i a la cultura popular d'Igualada, i també donen ressò a la importància de pertànyer al grup, a l'esport com a forma de socialització, a la renúncia que suposa la maternitat, a l'acte de resistència de moltes persones que van fugir de la guerra, al poder guardor de l'art, a la integració de les persones migrants o a la petjada que deixa en els altres l'ensenyament.

La seva memòria ens revela veus, llocs i experiències col·lectives a través de ciutadans d'Igualada que fins ara han estat allunyats de la crònica oficial i de les grans narratives. I amb ella construïm aquest Museu del Temps.

La memòria amagada en aquests objectes ja no pertany a aquestes nou persones d'Igualada. Ara aquesta memòria ens pertany a tots. N'hi ha prou amb utilitzar aquest mapa o aquest codi QR i caminar per la ciutat.

Idea original i direcció:
José Antonio Portillo
Producció executiva:
Unnica Arts i Mostra Igualada
Creació sonora i direcció musical:
Julián González
Interpretació musical:
Coral Juvenil Xalest d'Igualada

Transcripció i composició de textos:
Oriol Solà i Prat
Fotografia:
Mireia Guillella
Comunicació i xarxes:
Antonio Portillo i David Cárcel
Participants:
Ana María, Antonio, Salvador, David, Soundous, Júlia, María, Ànnia i Manel

Nom: **Ana María (70 anys)**
Objecte/s: **Medalla de la Confraria de Jesús Nazareno + recepta i barret de cuina**

Plaça de la Isabela

Aquesta medalla que enterro és de la Confraria de Jesús Nazareno. Porto vint anys a la Confraria del barri de Fàtima, i ara soc membre de la Junta. El plat fort arriba per Setmana Santa amb les processons. Aquells dies anem “a tope”! Ni mengem, ni dormim, ni res!

Quan jo vaig arribar a Igualada la confraria encara no existia. Amb 23 anys, vaig venir d'Almogia, un poblet prop de Màlaga. M'acabava de casar amb el meu marit, que uns anys abans havia vingut cap aquí amb la família a treballar, com van fer molts immigrants per poder viure millor. A Fàtima hi havia molta gent andalusa i extreme-nya; fins al punt que al senyor Agustí l'anomenaven “el català”: era l'únic que era d'aquí!

No em va saber greu marxar del poble: era molt petit, els meus pares hi tenien un bar, i jo volia una altre tipus de vida. Pensava sobretot en els fills que pogués tenir: aquí tindrien un futur millor, d'estudis, de feina, de tot.

No vaig poder estudiar i sempre m'ha quedat l'espina. M'hauria agradat fer una carrera. De professora, per exemple, perquè m'agraden molt els infants. Ja aquí, em vaig treure el graduat escolar. Però després va arribar un fill, i després un altre, i un altre, i un altre i un altre. Que està molt bé, eh! Tinc una família estupenda: cinc fills, tots amb estudis, i cinc nets. I una de les netes és professora: el que jo no vaig poder fer, ho pot fer ara ella!

Com que m'agrada molt la lectura, quan vaig treballar a la biblioteca de la Caixa a la Rambla d'Igualada ocupant-me de la neteja, sempre trobava algun moment per mirar llibres. A més, com que ja hi havia confiança amb les bibliotecàries, m'avi-saven quan els arribava material nou i jo m'hi entretenia.

També m'agrada molt la costura i fer ganxet i brodats. El ganxet ja el faig amb els ulls tancats, mentre el cap va pensant en altres coses. Relaxa molt. També he estat molt temps treballant a la cuina de restaurants, i al barri de Fàtima he fet moltes paelles d'arròs per a celebracions especials, per a unes dues-centes persones. Jo feia paella a casa per a la família i vaig pensar... multiplico i multiplico fins que arribi a dos-cents! Ara als vespres dono classes de cuina malaguenya al centre civíc... D'alguna manera si que he acabat sent professora! Per això enterro també un barret de cuina i una recepta que he recuperat, típica de la meua terra, amb la qual vaig començar les classes: el “gazpachuelo malagueño”.

Quan vaig venir aquí vaig sentir-me sola. Tant el meu marit com la seva famí-lia treballaven i jo encara no coneixia ningú. Ha estat ara de més gran que he anat fent amistats. Tot i que aleshores hagués de criar sola els fills, però, ara me'n sento molt orgullós. Quan els veig, sans, grans, cadascú amb la seva feina... per a mi és un orgull.

Nom: **Manel (13 anys)**
Objecte/s: **Pilota de futbol**

Plaça de la Isabela

M'agradaria poder ser un jugador professional de futbol, però sé que moltes vegades no s'hi arriba i encara és aviat per pensar-hi. Si tingués l'oportunitat, m'hi agafaria. I si no m'anés bé, voldria ser veterinari o alguna cosa per l'estil. Els estudis em van bé: de moment trec bones notes sense estudiar, suposo que és perquè escolto a classe.

De petit m'agradava el futbol, però llavors no sentia la mateixa passió. Va ser amb la final del Mundial de Futbol del 2022 entre l'Argentina i França quan tot va canviar. El meu germà, que sovint em convidava a veure pel·lícules i m'ajuda sempre que em cal, volia veure el partit i em va animar a mirar-lo. I aquell dia vaig sentir moltes emocions. Jo mai havia estat de veure partits... i ara procuro mirar-los tots!

També hi jugo. L'àvia em va engrescar a apuntar-m'hi. Ara és el segon any que estic a l'Ateneu Igualadí. Als inicis em va semblar molt cruel: rebíem cada golejada, que mare meua! Perdíem de 8 i 9 gols. Volia canviar d'equip i tot! Em vaig acostumar a perdre partits i quan en guanyàvem algun feiem una gran celebració: ens tiràvem tots per terra i ens abraçàvem com bojos. Ara m'han pujat a l'equip A i estic gaudint. Quan marco un gol sento uns moments d'eufòria absoluta!

En un treball sobre valors que havíem de fer a l'escola vaig parlar del racisme al futbol, centrant-me en el cas de Mario Balotelli, a qui tiraven plàtans i l'insultaven... Jo pel color de la pell no he tingut mai problemes. De fet, penso que el racisme als estadis s'ha de mirar diferent: algú que crida “negre” a algun jugador ho fa més aviat per ràbia, per ferir l'equip contrari d'alguna manera. Busquen qualsevol motiu per molestar-los. Costen molt de frenar, aquest tipus de discriminacions.

A l'estiu vaig a jugar a futbol al Xipreret. Allà he conegut molts nois; encara que siguin més grans, de seguida m'obren les portes. Em conviden a jugar, ens ho passem bé, i després dels partits m'ofereixen berenar. Hi vaig conèixer en Hamza, un noi gambià que havia arribat en pastera i que estava en un centre de menors, i ens vam fer molt amics. Ara ha marxat cap a Itàlia, però mantenim el contacte.

Aquesta pilota que enterro me la va regalar el meu oncle Miguel fa poc més d'un any. En un primer moment havia pensat embolicar-la amb una manta perquè, sempre que estic per casa, em poso la manta al damunt. Diu l'àvia que potser em ve de la cultura del meu pare, perquè a Guinea n'utilitzen sovint. No ho sé, m'hi sento còmode, em fa sentir seguretat, és com si fos una protecció, com una capa extra de pell. M'agrada portar-la estiu i hivern... Aniria tot el dia amb la manta al damunt! Moltes vegades també em poso sota. Semblo un cargol!

Nom: **Soundous (22 anys)**
Objecte/s: **Dues fotografies**

Plaça de la Isabela

El silenci que sentia la primera nit que vaig passar aquí quan vaig venir de Líbia... em va espantar! Allà, a vint minuts de Trípoli, ens havíem acostumat al soroll: de la guerra, de bombes, d'enrenou als carrers... Sempre hi havia moviment. I aquí tant si-lenci m'espantava! Ja no sabia viure sense el soroll, perquè formava part de la meua vida.

El món àrab sempre ha tingut una visió d'Europa on tot és molt bonic. El meu pare també me n'havia parlat... però quan vaig venir tampoc tenia cap expectativa. No pensava gaire que m'hi trobaria. Perquè em van acostumar a viure el dia a dia: és clar que podia somiar... i somio! Però no té gaire sentit fer-ho quan no saps si l'endemà estaràs viu.

Jo vaig arribar aquí amb 13 anys i sense saber cap dels idiomes que s'hi parlen, en un institut públic on no vaig tenir gaire bona benvinguda... Una noia àrab, amb vel, que no sap ni el castellà ni el català... El professorat bastant bé; però els alumnes no tant. Abans el tema del bullying no es tractava; els nens em veien diferent i em molestaven. Però això que em feien no era res al costat del que ja havia viscut. Venia d'una guerra i pensava que la vida m'havia donat una segona oportunitat, així que l'havia d'aprofitar.

Vaig acabar l'ESO, vaig fer un curs de Disseny Gràfic i un grau mitjà de Tècni-ca de Farmàcia i Parafarmàcia. He participat en diversos projectes internacionals que m'han permès viatjar i relacionar-me amb molta altra gent; a Lisboa, Londres i Roma. He fet de monitora de Creu Roja, he impartit classes de dibuix, de robòtica... Estic acabant Comerç Internacional i Màrqueting... i ara em contracten a l'empresa on he fet pràctiques, al departament de Màrqueting. Cada dia parlo quatre idiomes: àrab, català, castellà i anglès; i ara aprenc francès. També he fet de fotògrafa com a autòno-ma, i fa quatre anys que faig d'ajudant del Jaume Noguera.

Enterro una fotografia de quan era petita, feta pel meu pare, i una altra d'actual. Totes dues em representen molt, perquè jo ara sempre somric i estic feliç, però a la primera estava molt seriosa. He tingut una infantesa difícil i les circumstàncies m'han fet madurar molt aviat. No penso molt en la meua infància. He deixat apartada la meua nena interior i ara vull fer-la visible, forma part de mi.

Agraeixo tots els obstacles que he tingut a la vida perquè m'han ensenyat moltes coses. Si hagués viscut sempre a Líbia hauria estat una altra persona. I si hagués viscut tota la vida aquí, també hauria estat totalment diferent.

M'agradaria transmetre que el món no s'acaba. Cal viure i ser feliç i tenir somnis i treballar per ells. S'han de provar coses i, si no ens agraden, n'hi ha altres per fer. Cal trobar-se un mateix. I conèixer altres cultures, ser una persona oberta, viatjar... et fa canviar la perspectiva sobre moltes coses.

Nom: **Antonio (64 anys)**
Objecte/s: **Fotografies + cícero + Compilació de Barbarismes**

Plaça de Joan Bas i Jordi

Tot el que enterro té a veure amb el primer ofici que vaig tenir. Amb catorze anys, després d'acabar l'EGB, vaig entrar a treballar d'aprenent a Gràfiques Anoia S.A. Hi vaig estar 22 anys, primer al taller i després també a la redacció. M'agradaria que fos un homenatge als meus antics companys, perquè em van ensenyar moltíssim i tinc molt bon record d'aquells anys. Allò era una família. La majoria vam començar ja des d'un inici i vam estar junts fins que l'empresa va tancar.

El motiu de l'existència de Gràfiques Anoia, que estava al número 30 del carrer de la Creueta, era el Diari d'Igualada. Ens ocupava gairebé el 80% del temps. Era l'únic diari que hi havia; oferia una crònica de l'actualitat igualadina, sortia els dimecres i els dissabtes, i tenia un tiratge d'entre tres mil i quatre mil exemplars. I el que era inaudit era que molta gent se'l guardava. Tenia molts subscriptors.

Incloc diverses fotografies d'aquella etapa, com la de la inauguració de l'empre-sa, el novembre de 1975. En aquesta foto soc l'únic que no porta bata de treball. Sabeu per què? Perquè la bata més petita m'anava molt gran, semblava un frare! Incloc també aquest regle, un cícero, l'aparell que permetia mesurar la grandària de les lletres dels titulars. El cícero és la unitat mètrica de les arts gràfiques. L'encarregat em podia dir, per exemple: “Antonio, aquest titular amb 48 Bodoni”, que era el cos i el tipus de lletra. Entre moltes altres coses, Gràfiques Anoia va publicar “La campanya del lloro”, que també en-terro. És una compilació de barbarismes versificats d'Ignasi Castellort, que havia estat cronista de la ciutat d'Igualada. En el seu temps lliure feia de corrector del Diari d'Igualada.

En aquella època el gremi d'arts gràfiques a Igualada era potent. Hi havia tallers petits, però n'hi havia molts. Es feien caixes de cartró, talonaris de rebuts, cartells, pòsters, recordatoris, etcètera. De linotípies només en teníem nosaltres. Recordo que en una ocasió es va fer una vaga al sector per negociar el conveni general que va mobi-litzar molta gent. El més curiós és que a nosaltres no només ens van deixar treballar sinó que ens van demanar que treballéssim perquè sortís al diari la notícia de la vaga.

Gràfiques Anoia va desaparèixer quan va entrar a Igualada el Regió7. En publicar-se diàriament, ens feia una competència enorme. Després d'un acord entre les direccions, el Regió7 va absorbir part dels treballadors i altres es van prejubil·lar. Jo vaig passar a la redacció que es va instal·lar aquí a Igualada. Se m'obria una nova fines-tra laboral: el món del Periodisme. Vaig estar-hi quatre anys com a redactor esportiu, després vaig anar a l'Ajuntament de Montbui, i finalment a l'Ajuntament d'Igualada on treballa encara, a l'Oficina d'Atenció al Ciutadà. Faig una feina molt diferent, però tot el que has après a la vida ho acabes aplicant. I totes aquelles persones que m'han ense-nyat alguna cosa o altra no les oblidaré mai.

Nom: **Ànnia (13 anys)**
Objecte/s: **Entrada i guió de teatre**

Plaça de Joan Bas i Jordi

Tinc pensat estudiar teatre. Art escènic. Estic estudiant segon d'ESO i no ho tinc decidit encara... però m'agradaria, perquè m'encanta veure teatre. De fet, soc de la Mostra Jove d'Igualada; aquest ja és el tercer any. Ho vaig veure anunciat en alguna banda i em va semblar que podia ser divertit. Ens ajuntem una vintena de joves d'entre els 13 i els 18 anys i anem a veure obres de teatre i, si hi ha l'oportunitat, parlem també amb els actors. Et permet saber què passa rere cada obra, com ho munten, com s'ho fan per arribar al moment de l'actuació i mostrar al públic tot el que han preparat... En alguna ocasió també podem anar a veure'n a fora d'Igualada: a Barcelona, a Manresa, a Tàrrrega. Després parlem de l'obra: si la història és inspiradora, si els actors es fiquen dins el personatge, si l'actuació és intensa...

A mi m'agraden les obres més realistes, que expressen coses que estan passant en el moment, que fan que el públic obri els ulls i s'adoni de la realitat que està vivint. I també m'agraden els musicals, com “Ànima” que van fer fa poc al Teatre Nacional de Catalunya o “Mar i Cel” de Dagoll Dagom. De fet, toco el violí des dels cinc anys i també m'agrada molt cantar.

A casa tinc una caixa on guardo les entrades de tots els espectacles i concerts que he anat a veure. Tots. I el que enterro és justament una d'aquestes entrades. He acabat escollint la de l'espectacle “Verbena”; potser és la que menys vaig gaudir de totes les que guardo... probablement perquè la vam veure a les 3 de la tarda d'un dia d'abril a ple sol i estàvem passant molta calor!

Els qui no van al teatre es perden moltes històries i l'esforç i potencial de molta gent que vol expressar coses que han viscut i que potser senten que no són gaire reco-negudes, i a través del teatre intenten expressar tot aquell art.

Vull enterrar també el guió de l'obra “Secrets”, l'última representació que vam fer una quinzena d'estudiants al Teatre escolar del curs passat i que es va acabar repre-sentant al Teatre Municipal l'Ateneu. Era una obra de fantasia que vam escriure nosal-tres i que tractava d'un internat ple de nens que tenien poders: un que sabia fer pocions màgiques, un que podia aturar el temps, un que veia el futur... Si jo pogués aturar el temps en algun moment de la meua vida ho faria quan era petita, quan encara no hi havia responsabilitats. O en el meu 11è aniversari, quan em van regalar la meua gossa Mist. També m'agradaria poder veure cap on es decanta el meu futur, per saber on acabo.